

Sygn. akt III CSKP 79/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództw Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i
Gospodarki Wodnej w K.

przeciwko O. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w likwidacji w R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie punktu 2. I
zaskarżonego wyroku,**

2. oddala skargę kasacyjną w pozostałym zakresie,

**3. zasądza od O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
likwidacji z siedzibą w R. na rzecz Wojewódzkiego Funduszu
Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z siedzibą w K. kwotę
7.500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w K. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu skierowanym przeciwko stronie pozwanej - „O.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w R. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 2.844.747,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 marca 2008 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 3.838.355,43 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi (od kwoty pożyczki w wysokości 2.810.208,00 zł) w wysokości 991.502,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 4 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania strona powodowa wskazała, iż w dniu 22 stycznia 2003 r. udzieliła stronie pozwanej pożyczki na sfinansowanie zadania pod nazwą „Produkcja bioetanolu do biopaliw” w wysokości 3.420.000 zł. Dnia 29 października 2003 r. strony zawarły umowę zastawu rejestrowego na rzeczach ruchomych w celu zabezpieczenia wierzytelności powodowego Funduszu z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, tj. na „Linii technologicznej do produkcji bioetanolu do biopaliw”, która obejmuje urządzenia i wyposażenie wymienione w załączniku do umowy, a których wartość została wyceniona na kwotę 4.553.800,00 zł. Pozwana spółka w wykonaniu wskazanej umowy otrzymała pożyczkę, którą była zobowiązana spłacić w ustalonych ratach. Na wniosek strony pozwanej poszczególne raty były odraczane kolejnymi aneksami do umowy pożyczki, ze względu na problemy finansowe pozwanej spółki. Mimo odraczanych spłat pozwana spółka nie wywiązywała się ze zwrotu pożyczki, wobec czego powód pismem z 5 marca 2008 r. wypowiedział umowę pożyczki, żądając zapłaty należności wraz z odsetkami, co wobec bezczynności pozwanej spółki okazało się bezskuteczne. Powód podał, iż jako dysponent środków publicznych nie mógł zgodzić się na umorzenie udzielonej pożyczki, a zatem skorzystał z prawa przejęcia na własność linii technologicznej, na której ustanowiony był zastaw rejestrowy na jego rzecz. Jednakże wartość linii tylko w nieznacznym zakresie pokryła należności

przysługujące od strony pozwanej, tj. w wysokości 500.000,00 zł, na które to warunki przejęcia zastawu przedstawiciel zarządu pozwanej spółki wyraził zgodę, zawierając umowę przejęcia na własność przez stronę powodową linii technologicznej. Powód bezskutecznie próbował sprzedać przejętą linię produkcyjną. Przedmiot zastawu nadal pozostawał w siedzibie pozwanej spółki. Następnie 17 września 2010 r. przedstawiciel strony pozwanej dostarczył powodowi pisma opatrzone datą 14 i 16 września 2010 r., dotyczące częściowego wypowiedzenia umowy przejęcia na własność przedmiotu zastawu w postaci „Linii technologicznej do produkcji bioetanolu do biopaliw”. Strona pozwana nie podała podstawy prawnej swojej decyzji, wskazując jedynie, że po dniu 1 listopada 2010 r. strona pozwana przystąpi do demontażu linii technologicznej i przekazania jej do przechowania innym osobom trzecim, co zdaniem powoda jest sprzeczne z postanowieniami umowy z 2008 r. Powód wskazał, że w umowie przejęcia przedmiotu zastawu strony nie przewidywały możliwości jej wypowiedzenia w całości lub w części, jak również nie określiły terminu obowiązywania tejże umowy. Wobec powyższego, w ocenie powoda, wypowiedzenie umowy było bezpodstawne. Nadto, przedmiot zastawu nie został w całości wydany powodowi, nie została przekazana kompletna linia technologiczna, brakuje bowiem dwóch urządzeń w postaci zbiorników.

Wyrokiem z 23 czerwca 2016 r., I C (...), Sąd Okręgowy w K. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.171.992,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 kwietnia 2008 roku - w tym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie - do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalił, zaś koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

W wyniku rozpoznania apelacji, wniesionej przez stronę pozwaną, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 8 października 2018 r., I ACa (...), zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. nadając mu treść:

„I. oddala powództwo strony powodowej o zapłatę przez pozwaną kwoty 3.838.355,43 zł wraz z odsetkami;

II. zasądza od Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w K. na rzecz O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w R. kwotę 7.217 zł tytułem kosztów procesu w sprawie oznaczonej poprzednio sygnaturą I C (...) Sądu Okręgowego w K.,

III. zasądza od strony pozwanej O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w R.: na rzecz Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w K. kwotę 2.171.992,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 kwietnia 2008 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r.,

IV. w pozostałym zakresie powództwo o zapłatę świadczenia dochodzonego w sprawie o sygnaturze I C (...) Sądu Okręgowego w K. oddala,

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7.217 zł tytułem kosztów procesu w tym postępowaniu,

VI. nakazuje ściągnąć od O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w R. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 9.595,01 zł tytułem wydatków związanych z postępowaniem, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, odstępując od obciążania jej opłatami od pozwów w obu połączonych do wspólnego rozpoznania sprawach, których strona powodowa nie miała obowiązku ponieść.”;

a ponadto w pozostałym zakresie apelację oddalił oraz m.in. rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pismem z 14 stycznia 2019 r. pozwany wniósł skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, zaskarżając ww. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w części dotyczącej orzeczenia z punktu 2 I., III, VI, oraz 4 i 5 i wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów dotychczasowego postępowania, oraz kosztów postępowania kasacyjnego (w tym kosztów zastępstwa procesowego) według norm przepisanych;

3. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniesioną skargę kasacyjną oparto na podstawach naruszenia:

1. przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., z powodu nierozpoznania zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia:

art. 217 k.p.c. i art. 236 k.p.c. w zw. z art. 130 § 2 k.p.c. i art. 126 § 1 i 4 k.p.c. poprzez brak ustosunkowania się przez Sąd mimo przyjęcia do akt sprawy pisma pozwanego z dnia 7 listopada 2015 r.;

art. 217 k.p.c. i art. 236 k.p.c. poprzez brak ustosunkowania się - mimo przyjęcia do akt sprawy, do pisma pozwanej z dnia 23 maja 2016 r.;

art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 § 1 k.p.c. i art. 233 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego powoda w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka w osobie J. C. oraz dowodu z dokumentu w postaci oferty J. C.;

b) art. 217 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. przez uznanie, że wniosek dowodowy strony pozwanej o:

- przesłuchanie w charakterze świadka J. C.,
- przeprowadzenie dowodu z treści pisemnej oferty J.C., na nabycie po cenie złomu linii produkcyjnej do produkcji bioetanolu do paliw, pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy;

c) art. 217 § 3 k.p.c. w zw. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 289 k.p.c. w związku z art. 271 § 1 k.p.c. i art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosków dowodowych strony pozwanej;

c) art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i 289 k.p.c. i z art. 271 § 1 k.p.c. i z art. 235 § 1 k.p.c.

i z art. 381 k.p.c. i z art. 6 k.p.c., z powodu oddalenia ponownie zgłoszonych na rozprawie w dniu 8 października 2018 r., ustnie, do protokołu rozprawy, wniosków o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych szczegółowo w zarzucie;

d) art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. z powodu zaniechania wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których sąd drugiej instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej opinii biegłego W. Z. i poprzestania przy ocenie zasadniczego dla zaskarżonego rozstrzygnięcia dowodu w postaci opinii biegłego S. K.;

e) art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niepodjęcie przez Sąd Odwoławczy inicjatywy dowodowej z urzędu polegającej na wezwaniu biegłego S. K. oraz biegłego W. Z.;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 455 k.c. w zw. z art. 354 k.c. i art. 355 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. ze względu na ich niezastosowanie i wadliwą wykładnię z tego powodu, co spowodowało, że Sąd Apelacyjny nie wypowiedział się co do tego, jaki był termin wymagalności roszczenia dochodzonego w sprawie I C (...).

Pismem z 23 kwietnia 2019 r. powód złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - o jej oddalenie w całości, oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest częściowo niedopuszczalna, zaś w pozostałym zakresie podlega oddaleniu, jako niemająca uzasadnionych podstaw.

W zakresie zaskarżenia punktu 2. I wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. W punkcie tym Sąd

Apelacyjny oddalił powództwo wobec pozwanego - skarżącego w niniejszej sprawie, w odniesieniu do jednego z roszczeń rozpoznawanych wspólnie po połączeniu spraw.

Przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w dokonaniu tej czynności. Interes prawny w zaskarżeniu, określany jako *gravamen*, rozumiany jest jako pokrzywdzenie polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją zaskarżonego orzeczenia. Brak tak rozumianego interesu prawnego prowadzi do odrzucenia środka odwoławczego (zob. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSN 2014, Nr 11, poz. 108; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1997 r., I CKN 57/97, OSNCP 1997, Nr 11, poz. 166). Skarżący zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu drugiej instancji we wskazanym punkcie 2. I, w którym wobec niego sąd oddalił powództwo. Zatem rozstrzygnięcie w tym zakresie było dla pozwanego korzystne, co oznacza, że nie ma on interesu prawnego w kwestionowaniu tej części rozstrzygnięcia. Skarga kasacyjna w części, w której zaskarża rozstrzygnięcie korzystne dla strony, podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c., gdyż w tym zakresie jest niedopuszczalna z uwagi na brak po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu (*gravamen*).

W pozostałym zakresie pomimo wątpliwości co do przyjętej konstrukcji wyroku sądu drugiej instancji i jego redakcji, miało w nim miejsce oddalenie apelacji pozwanego, co oznacza istnienie interesu prawnego w złożeniu skargi kasacyjnej, jednakże skarga kasacyjna okazała się niezasadna. W judykaturze wielokrotnie wypowiedano się na temat charakteru skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano m.in. że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek

zaskarżenia orzeczeń, umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Nie można w realiach tej sprawy uznać za zasadny zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., z powodu nierozpoznania wskazanych w skardze kasacyjnej rozbudowanych zarzutów apelacyjnych. Można przyznać skarżącemu, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do każdego z zarzutów z osobna, np. naruszenia art. 217 k.p.c. we wszystkich zarzucanych wariantach, jednak nie można uznać, że zarzutów tych nie rozpoznał i nie rozważył.

Jak się przyjmuje w orzecznictwie Sąd Najwyższego, z obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2020 r., V CSK 215/20; por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 24 marca 2010 r., V CSK 296/09; z 26 kwietnia 2012 r. III CSK 300/11, OSNC 2012 r., Nr 12, poz. 144 i z 4 września 2014 r., II CSK 478/13, OSNC-ZD 2015 r., nr D, poz. 64).

Zarzuty skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia prawa procesowego można pogrupować, w istocie dotyczą one wcześniej rozpoznanych zarzutów w postępowaniu odwoławczym.

Po pierwsze, grupa zarzutów dotyczy naruszenia art. 217 k.p.c. w związku z podanymi przepisami związkowymi m.in. art. 236 k.p.c. w zw. z art. 130 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 235 k.p.c., art. 233 k.p.c., odnoszącymi się do przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego, w szczególności co do kwestii ustalenia na jej podstawie wartości rynkowej przejętej na własność linii technologicznej według daty jej przejęcia, sformułowanych zarzutów co do opinii skarżącego, przyjętych kryteriów wyceny. Sąd odwoławczy dostrzegając te zarzuty, rozpoznał je i przeprowadził z urzędu uzupełniający dowód z opinii biegłego w postępowaniu apelacyjnym, a następnie

uzasadnił syntetycznie, dlaczego, w jego ocenie, wartość przejętej linii technologicznej ustalona została właściwie. Sąd Apelacyjny uwzględnił w dodatkowym postępowaniu dowodowym zarzuty formułowane do opinii przez skarżącego, wskazał też, że skarżący nie skorzystał z możliwości formułowania zarzutów do opinii w stosownym terminie.

Sąd Apelacyjny uzasadnił też, dlaczego formułowane zarzuty i złożone wnioski ustnie przez pozwanego na rozprawie apelacyjnej poprzedzającej wydanie wyroku, oraz wcześniejszych pism uznał za spóźnione w świetle art. 381 k.p.c. (k. 988 *verte* akt sądowych). Dlatego też należy uznać za niezasadne zarzuty wynikające z pkt. 1a, 1b i 1c skargi kasacyjnej.

Sąd odwoławczy rozpoznał także zarzuty dotyczące oddalenia wniosków dowodowych, w szczególności dowodu z zeznań J. C. na okoliczność złożonej przez niego oferty nabycia linii technologicznej, słusznie uznając, że dla rozstrzygnięcia w sprawie i ustalenia średniej wartości rynkowej linii technologicznej, dowody te nie mają znaczenia.

Po drugie, nie można uznać za zasadny zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. (opisany w pkt 1d skargi kasacyjnej) z powodu zaniechania wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których sąd drugiej instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej opinii biegłego W. Z. Pomijając kwestię związania przez Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi i niedopuszczalnością ich kwestionowania (art. 233 k.p.c. w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w tym oceny wiarygodności zeznań świadków, do czego zmierzają zarzuty skargi, Sąd Apelacyjny uzasadnił powody, dla których nie brał pod uwagę wyceny przeprowadzonej przez biegłego W. Z. przeprowadzonej dla innych celów, wg stanu linii technologicznej na inną datę niż przejęcia na własność przez wierzyciela.

Z tych powodów, podobnie należy się odnieść do zarzutu sformułowanego w pkt. 1e skargi kasacyjnej, tj. naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niepodjęcie przez Sąd odwoławczy inicjatywy dowodowej z urzędu polegającej na skonfrontowaniu opinii biegłych S. K. oraz W. Z. W zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, wbrew formułowanemu

zarzutowi, Sąd odwoławczy przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe z urzędu w zakresie okoliczności istotnych dla sprawy.

Po trzecie, co do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c., to może być on uwzględniony jedynie wyjątkowo, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób wykluczający przeprowadzenie efektywnej kontroli kasacyjnej. Dotyczy to m.in. sytuacji, w której uzasadnienie to nie pozwala na stwierdzenie, czy sąd odwoławczy uczynił zadość wynikającemu z art. 378 § 1 k.p.c. nakazowi rozpatrzenia wszystkich zarzutów i wniosków apelacji. Nakaz ów nie oznacza konieczności odniesienia się do każdego argumentu prawnego i twierdzenia faktycznego prezentowanego przez apelanta na rzecz powołanych w apelacji zarzutów, jednakże ich rozpatrzenie nie powinno budzić wątpliwości. Dopuszczalność prostego odwołania się przez sąd apelacyjny do argumentacji zawartej w uzasadnieniu sądu pierwszej instancji można rozważać w odniesieniu do tych zarzutów apelacyjnych, które stanowią jedynie proste powielenie argumentacji przedstawionej przed sądem pierwszej instancji, roztrząsanej przez ten sąd w uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 września 2020 r., III CSK 29/18).

Niezależnie od powyższego spostrzeżenia, Sąd Najwyższy podkreśla, że na temat wagi naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (w związku z art. 391 § 1 k.p.c.), jako podstawy skargi kasacyjnej, wypowiadał się wielokrotnie, wyjaśniając, że naruszenie tego przepisu z reguły nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzane jest dopiero po jego wydaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 1998 r., I PKN 220/98, OSNAPiUS 1999, nr 15, poz. 482; z 9 lipca 1998 r., I PKN 234/98, OSNAPiUS 1999, nr 15, poz. 487; z 7 kwietnia 1999 r., I PKN 653/98, OSNAPiUS 2000, nr 11, poz. 427 oraz z 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003, nr 15, poz. 352). Wyjątkowo jednak niezgodne z art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji, może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, gdy niezachowanie jego wymagań konstrukcyjnych będzie czynić zasadnym kasacyjny zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego zastosowanie do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003, nr 15, poz. 352) lub gdy uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku

wyvodu, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 18 marca 2003 r., IV CKN 10 1862/00, LEX nr 109420 oraz z 15 lipca 2011 r., I UK 325/10, LEX nr 949020) albo nie pozwala na jego kontrolę kasacyjną (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, LEX nr 78271; z 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11, LEX nr 970061). Wypada dodać, że zakres odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy od treści wydanego orzeczenia oraz, w dużym stopniu, od przebiegu postępowania apelacyjnego (np. tego czy przed sądem apelacyjnym były przeprowadzane dowody), a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2005 r., IV CK 202/05, LEX nr 173639 oraz z 8 września 2015 r., I UK 431/14, LEX nr 1797085). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w sprawie niniejszej.

Po czwarte, nie jest zasadny zarzut naruszenie prawa materialnego, tj. art. 455 k.c. w zw. art. 354 k.c. i art. 355 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. ze względu na ich niezastosowanie i wadliwą wykładnię z tego powodu, że Sąd Apelacyjny nie wypowiedział się co do tego, jaki był termin wymagalności roszczenia dochodzonego w sprawie I C (...). Zarzut ten w istocie zmierza do podważenia ustaleń faktycznych. Przejęcie na własność przedmiotu zastawu wiązało się z uprzednim postawieniem zabezpieczonej zastawem pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności na skutek wypowiedzenia umowy pożyczki (w związku z jej niespłaceniem). Strony zawarły umowę w wykonaniu uprawnienia do przejęcia przedmiotu zastawu rejestrowego na własność. Okoliczność ta była niesporna pomiędzy stronami. Strony zmodyfikowały w sposób umowny mechanizm przejęcia na własność przedmiotu zastawu. Z zarzutu nie wynika, o którego roszczenia termin wymagalności chodzi. Sporna była średnia wartość rynkowa przejętej linii technologicznej, która podlegała uwzględnieniu przy zasądzaniu roszczenia o zwrot pożyczki, a nie okoliczność braku spłaty pożyczki, wypowiedzenia jej, postawienia w stan wymagalności i realizacji prawnego sposobu zabezpieczenia - zastawu rejestrowego na tejże linii technologicznej.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

ke